

G. Langfeldt/Quisling

Professorens snurre- piperier

Av Knut P. Langfeldt, Oslo

Både faglig og juridisk er jeg inhabil m.h.t. å imøtegå eller tilbakevise de utallige varianter av delvis ukorrekte, delvis direkte ondsinnede fremstillinger av og angrep på min far – Gabriel Langfeldt.

Når imidlertid en professor i analytisk filosofi har brukt seks statsfinansierte år for å konkludere med at min far betraktet Vidkun Quisling som en «stor filosof», er tiden inne til å forlate reserve-benken og komme seg ut på banen. For å skyte. Straffespark. Minst to mål.

Det saken dreier seg om, er en artikkel i Aftenpostens morgenummer 4.9. om Else Margarete Barth, norsk professor i analytisk filosofi og logikk bosatt i Nederland. Forutsetningen for at jeg ikke får gult kort, er at Aftenpostens presentasjon av Barths seks års intense Quisling-studier er dekkende for hennes konklusjoner.

Professor Barth har gjort to avslørende funn:

- Professor dr. med. Gabriel Langfeldt har «betraktet Vidkun Quisling som en stor tenker».
- Professor dr. med. Gabriel Langfeldt har ofte omtalt Vidkun Quislings etterlatte universisme-papirer «som beviset på Quislings intellektuelle kapasitet».

Professoren i analytisk filosofi må antas å ha analysert min fars bok: «Gåten Vidkun Quisling» (Aschehoug 1969). Og hva må hun da nødvendigvis ha funnet?

- At Vidkun Quislings sentrale arbeid: «Universismen» ikke var tilgjengelig da fars bok kom i 1969.
- At far allikevel – basert på foreliggende fragmenter og tankegods – trakk følgende konklusjon om Vidkun Quislings intellektuelle kapasitet: «en forskrudd filosofisk tenker» med «selvsomme filosofiske grublerier» og «eien-

dommelige filosofiske betraktninger» med «temmelig tynt eller sviktende grunnlag for sine brennsikre konklusjoner» – ganske enkelt – «filosofiske snurrepiperier».

Jeg innrømmer at far hadde en tendens til å anvende diagnosen «paranoisk eller paranoid sinnslidelse» både hist og pist. Også for Vidkun Quislings vedkommende.

Som den i Nederland bosatte filosofi-professor vet, beklaget far *meget sterkt* at Vidkun Quislings 930 siders verk «Universismen» ikke var tilgjengelig i 1969. Dette kunne bidratt til «ytterligere å bekrefte diagnosen om en paranoisk eller paranoid sinnslidelse». Mer folkelig: «Forskrudd filosofiske spekulasjoner.»

Hvorfor forteller ikke Barth i sin kommende bok sannheten om hva far mente om Vidkun Quislings «filosofiske snurrepiperier»?

Forøvrig: I motsetning til filosofi-professoren har jeg lyttet intenst til Vidkun Quislings filosofiske betraktninger. Som ansatt i Møllergata 19 i mai/juni 1945, med det spesielle oppdrag å passe særlig godt på bl.a. Sverre Riisnæs og Vidkun Quisling, avla jeg Minister-presidenten mange besøk.

For å si det som det er: For en gangs skyld var far og jeg fullstendig på bølgelengde: Vidkun Quislings filosofiske betraktninger kvalifiserte kun til karakteren «filosofiske snurrepiperier». Jeg trodde denne karakteren nå var en saga blott. Den er visst ikke det.